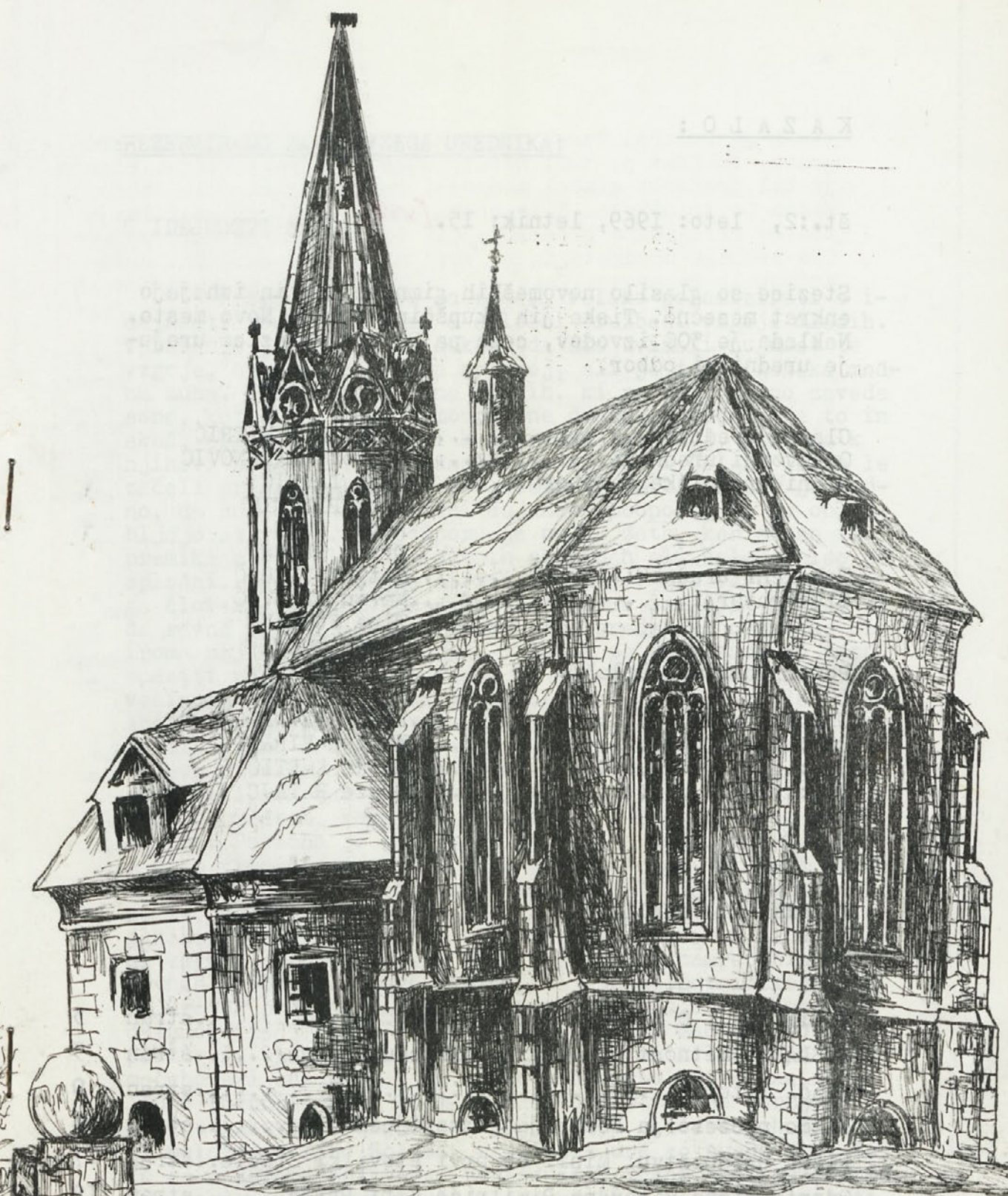

KAZALO

SEZICE
II

Mam
[XVII]
1968/69

K A Z A L O :

št.:2, leto: 1969, letnik: 15. [xviii]

Steziice so glasilo novomeških gimnazijcev in izhajajo enkrat mesečno. Tiska jih skupščina občine Novo mesto. Naklada je 300 izvodov, cena pa 80 par. Steziice urejuje uredniški odbor.

Glavni urednik:.....MILOVAN DIMITRIĆ
Odgovorni urednik:.....Rajko VUKADINOVIĆ
Člani uredniškega odbora:.....Meta LAVRIČ
Fani PLEVNIK
Radka VUTE
Drago RUSTJA
Tehnični urednik:.....Matjaž VERBIČ
Ilustratorji:.....Marin BERČIČ
Tine FURLAN
Brane SUHY

Poverjeniki na šolah:...

Gimnazija:.....Fani PLEVNIK 3.b
ESŠ:.....Kostja VIRANT
ŠCG:.....Milka KMETIČ
KSS:.....Lojze RATAJC

VSEBINA 2. ŠTEVILKE:

... M. DIMITRIĆ: O idejnosti pouka.....stran 3
Z. SLAK: Umetnost ljubezni/po Erichu Frommu/.....stran 5
Mladi literat:.....stran 9
Pismo profesorja Ferbarja gimnazijcem.....stran 14
Pisma uredništvu: Misli ob prvi številki Stezic..stran 17
Odprto pismo Milovana Dimitrića Veri Primc.....stran 19

REZERVIRANO ZA GLAVNEGA UREDNIKA:

O IDEJNOSTI POUKA

V sedanjem času so začeli veliko polemizirati o idejnosti pouka, oziroma o splošni družbeni vzgoji mladih. Vprašanje je, če je to dokaz, da smo uvideli nujnost te vzgoje, oziroma poudarka na njej, ali je to le nekaka modna muha. Vsekakor, večina mladih, ki se vsaj delno zaveda sebe, kot člana naše samoupravne družbe, pozdravlja to in skuša čim več prispevati k napredku teh idej, oziroma k njihovi uresničitvi. Vidno je, da so se po dolgih letih le začeli premiki mladih v progresivni smeri, vendar je nujno, da so tu mladi deležni dejanske podpore, ki jo obljubljujejo starejši. Ta podpora je nujna zato, ker so se ti premiki začeli le v določenih skupinah ali šolah, niso pa splošni. Zato je nujno širiti te ideje. Pri vzgoji mladega človeka je vsekakor pomemben faktor idejnost pouka, saj da ravno šola mlademu človeku prve predstave o svetu, oziroma naj bi jih vsaj dala. V šolah pa je v zadnjem času opaziti vedno večji poudarek na eksatnih predmetih in to večinoma ravno na račun družboslovnih predmetov. Vsa družbena vzgoja je tako reducirana v večini šol na tisto borno mladinsko urico, ki pa jo običajno uporabi razrednik za svoje posle ali pa je sploh ni. Pouk sociologije, kot ene temeljnih ved v družbi, je le v višjih razredih gimnazije, medtem, ko ga ostale srednje šole, večinoma sploh nimajo. Podobno je s filozofijo, ki je nekak bav-bav za v čino gimnazijcev, za ostale srednješolce, ki tega predmeta nimajo, pa sploh "terra incognita". Kje leže vzroki za to, je težko reči, vendar je velika krivda v prenatrpanosti učnega načrta in v premajhnem poudarku na družbeni vzgoji. Osnovnošolec, ko zapusti šolo, namreč nima osnovnih predstav o naši družbi, saj je njegova vzgoja bil le kratek pregled ustave, oziroma "piflanje" posameznih datumov izdaj ustav v okviru zemljepisa, medtem, ko so pionirske ure en sam nered, saj imajo učitelji popolnoma mačehovski odnos do njih. Tako osnovnošolec, ki ne nadaljuje šolanja, nima pojma o naši družbi in se torej ne more učinkovito vključiti vanjo. Tudi na srednjih šolah ni položaj veliko boljši. Mladinske ure so nujno zlo, tako za nezainteresiranega razrednika, kakor tudi za razred. Nekateri profesorji skušajo to rešiti z raznimi referati, ki so zgolj register tedenskih časopisov, ali pa s predavanji o reumi. Stem menijo, da so svoje poslanstvo izpolnili. Diskusij o tem, pa tudi sicer ni, saj običajno diskutira profesor le o znanju in disciplini, saj je to osnovno in zaradi tega hodiš v šolo, za ostalo pa je še čas. Marsikdo bo rekel, da so taki profesorji izjeme, toda

takih je večina. Vzrok je dirka za izpolnitev učnega programa, večkrat pa tudi nerazgledanost učnega kadra. Včasih je bil profesor simbol modrosti in človek širokih obzorij, danes pa to ni več. Niso redki profesorji, ki sami imajo zmotne religiozne predstave, ali pa poznajo le ozko področje svojega predmeta in se zato ne morejo spuščati v kakršnokoli razpravo. Tako naj bi profesorji sociologije in filozofije dali pri svojih dveh urah na teden dijaku primerno znanje, predelali program in še znanje preverili. To je nemogoče, toda ostali profesorji si tu umivajo roke, češ to je vaša stroka, to nas ne briga. Nujno je, da prevzamejo nalogo družbenega vzgajanja vsi profesorji. To naj bi delali koordinirano, pa čeprav bi bilo treba zato skrajšati učni program. Tu so nujne reforme ozko glednih stališč vzgojiteljev in pristojnih organov, če želimo karkoli doseči na področju družbene vzgoje. Delovanje mladih je trenutno večinoma omejeno na ozek krog ljudi, ki delujejo v humanističnem in podobnih krožkih. Teh krožkarjev je običajno pet do šest s cele šole in so tudi edini obiskovalci ostalih, podobnih krožkov. To je treba čimprej spremeniti, saj si verjetno ne želimo v vrstah inteligence družbeno popolnoma nerazgledanih ljudi, kot se to dogaja sedaj. Žal je precej mladega, učno-vzgojnega kadra zelo nerazgledanega, oziroma kot sem že prej zapisal, nekateri celo nasprotujejo našim načelom. Tak kader seveda ne more dati mlademu človeku ustrezne vzgoje in bi ga bilo treba izobraziti ali pa, v drugem primeru, odstraniti, saj ima lahko zelo kvaren vpliv na mladega človeka. Z akcijo, če smem to tako imenovati, poudarjanja družbenoslovnih ved, bi bilo treba začeti takoj, če ne želimo zavoziti še nekaj generacij. Mladi so željni znanja, toda treba ga jim posredovati in to v ustrezni obliki, česar pa danes še ne znamo in bi bila zato ocena družbene vzgoje mladih v šolah danes: nezadostno.

VABLJENI LJUBITELJI STRELSKEGA ŠPORTA!!!

Šolsko strelsko društvo gimnazije vabi vse dijake in diakinje, ki jih veseli strelski šport, na treninge, ki bodo na hodniku gimnazije. Dnevi in ure treningov bodo objavljeni naknadno v krožnici. Vsi rekviziti so preskrbljeni.

Strelska družina
VINKO PADERŠIČ

SLAK ZDRAVKO

UMETNOST LJUBEZNI

/ Po Erichu Frommu /

Ta sestavek je kratek povzetek teme, ki smo jo obdelali pri humanističnem krožku. Gre za ljubezen kot predvsem psihičen odnos dveh ljudi, za naziranje ameriškega filozofa Ericha Fromma in ne za kakršnekoli napotke v ljubezni.

Ali je ljubezen umetnost?

KAJ JE LJUBEZEN? Ali morda tisto, kar človeka nenadoma prime in zavlada nad njim? Večina ljudi tako zmotno misli. Ali je ljubezen umetnost? Da, pravi Erich Fromm in svojo trditev brani tako, da kritično ocenjuje ljubezen, oziroma "ljubezni", ki danes obstajajo, čeprav po njegovem tega imena ne zaslužijo.

Dejstvo je, da ljudje ne smatrajo ljubezen za nevažno. Pa vendar, čeprav ji posvečajo veliko pozornosti, malokdo pomisli, da bi se bilo treba o njej tudi kaj naučiti. Če vzamemo ljubezen kot problem, potem jemljejo ljudje ta problem kot problem, kako biti ljubljen, kajti ti isti ljudje mislijo, da ni lažjega kot ljubiti in da je edino težko najti koga, ki bi njih ljubil. Ta problem skušajo rešiti na več načinov, npr. moški z uspehom v življenju, močjo, bogastvom, ženske z lepoto, privlačnostjo in oboji z lepim vedenjem, uglajenostjo. Če ena napaka je tesno povezana s tako miselnostjo: zaljubljanje smatrajo že za ljubezen. In vendar je to le majhen začetek, ki pomeni le to, da se je med dvema človekoma podrl zid odtujenosti. To čustvo pa je zelo kratkotrajno, čeprav je eksplozivno in lahko zelo močno.

Če je ljubezen umetnost, potem veljajo zanjo iste zakonitosti kot za katerokoli umetnost. Vsaka umetnost zahteva poznavanje teorije in prakse, ki ju bom skušal podati v nadaljevanju. Obvladovanje te umetnosti nam mora biti najvišji cilj v življenju. Brez katere teh treh zahtev bi bilo naše poskušanje v umetnosti zaman.

Teorija ljubezni

LJUBEZEN KOT ODOVOR NA PROBLM ČLOVEKOVE EKSISTENCE

Zakaj človek potrebuje ljubezen? Ali lahko živi brez nje?

Če pogledamo človekov razvoj, bomo videli, da je v njem naredil veliko pomembnih korakov. Za nas je trenutno najpomembnejši tisti korak, s katerim je stopil iz živalskega sveta v nov, svoj svet. In kaj se je s tem zgodilo? Poglejmo živali: živijo v naravi in so del narave. Človek pa seje s tem, ko je razvil razum, dvignil nad naravo, začel si jo je podrejevati. Tako je porušil svojo prejšnjo, živalsko enotnost z naravo. Človek se rodi brez svoje volje, ne more svojemu rojstvu nasprotovati. Življenje je polno negotovosti, gotovo je le, da se je rodil in da bo umrl. Ta negotovost ga navdaja s tesnobo in občutkom odtujenosti in čuti potrebo, da to odtujenost od ostalih premaga. Na ini premagovanja so različni, navedli bomo tri najbolj razširjene:

a/ orgije - dajejo kratkotrajen, intezivni občutek združenja s celoto - od orgij primitivnih ljudstev s plesom in petjem, do orgij užívalcev mamil v sodobnem svetu.

b/ konformizem ali prilagajanje - ljudje se združujejo v večje skupine in s tem dosežejo občutek enotnosti s celoto, ki ni inteziven, je pa dolgotrajen, stalen - razširjen pojav v celotnem sodobnem svetu - pripadnost stranki, klubski navijači, klubi oboževalcev pevcev ali igralcev...

c/ ljubezen - želja po združenju z drugo osebo - najmočnejša človekova želja.

Človek si torej želi združitve z drugo osebo. Vendar pa vsako združenje še ni ljubezen. Dve osebi lahko živita skupaj, a to njuno razmerje ni ljubezen. Lahko bi mu rekli sožitje, "simbioza" dveh nepopolnih osebnosti, v katerem sta oba partnerja psihično navezana drug na drugega. Mazohizem je pasivna oblika takega sožitja. Mazohist se čisto podreja drugi osebi, obožuje njene sposobnosti, ker sam ni sposoben ustvariti ničesar in potrebuje nekoga, da vlada nad njim. Ta drugi mora biti sadist. Sadizem je aktivna oblika sožitja, vendar je tudi sadist nepopolna osebnost, ker potrebuje mazohista, ravno tako, kot ta njega.

Čisto drugačna je zrela ljubezen. Dva postaneta eno, a sta še vedno tudi vsak zase eno, kompletni osebnosti - združitvev z ohranitvijo samostojnosti. Ljubezen je aktivnost - važno je ljubiti, kajti "ljubljen /zares ljubljen/ sem lahko le, če ljubim". Ljubezen je dajanje, a ne dajanje česa materialnega, ampak dajanje sebe, svojih čustev. Če sem v ljubezni nekaj dal, nisem s tem ničesar izgubil, kajti dajanje je najvišji izraz moči, doživljanje te moči in bogatstvo. "Čim več sem dal, tem bogatejši sem, kajti bogat je tisti, ki veliko daje in ne tisti, ki veliko ima." Kot izgubljanje čuti jo dajanje le neustvarjalni ljudje, ki so tako za ljubezen nesposobni. Za njih je najvažnejše sprejemanje in v tem se kaže vsa njihova revščina in nezmožnost.

Poleg aktivnosti in dajanja vsebuje ljubezen še druge elemente, kot so:
skrb /najlepše izražena v odnosu mater - otrok/ - aktivna zavzetost ~~z~~ življenjem tistega, ki ga ljubimo

odgovornost - občutek odgovornosti za tistega, ki ga ljubimo

respekt - skrb, da ostane druga oseba samostojna

spoznanje - vedeti, kaj misli in čuti druga oseba, ne da bi to ona pokazala - aktivno prodiranje v drugo osebo s pomočjo združenja in ne z miselnim spoznavanjem, ki kaj hitro pripelje do dominacije

Tudi pravo ljubezen lahko razdelimo na več vrst, odvisno od tega, kaj je predmet ljubezni. Osnovna vrsta ljubezni, ki je obenem pogoj za druge, je bratska ljubezen, ljubezen do vseh ljudi. "Resnično ljubiti eno osebo, pomeni ljubiti vse ljudi, ves svet. Ljubezen do ene same osebe pomeni egoizem, sadizem ali mazohizem." Bratska ljubezen je ljubezen enakih, medtem ko je materinska ljubezen ljubezen neenakih. Materinska ljubezen je brezpogojna. Mati ljubi otroka pač zato, ker obstaja. Ta ista ljubezen je neustvarljiva, če je ni. O erotski ljubezni smo že govorili, dodal bi še, da erotska ljubezen ni le globoko čustvo, ampak tudi velika odločitev in obljuba. Ko smo govorili o bratski ljubezni, smo rekli, da je to ljubezen do vseh ljudi. Tudi oseba, ki ljubi, je človek. Torej mora ljubiti tudi samega sebe. To nikakor ni sebičnost, kajti sebična oseba se ne mara, sovraži samo sebe in ni sposobna ljubiti nikogar.

V sodobnem svetu /kamor spadamo tudi mi/ je prava ljubezen zelo redka. Nadomešča jo cel kup psevdoljubezni, ki so značilne za današnji način življenja. Človek se vse bolj odtuja od narave in družbe, v življenju, kjer je najvažnejša trgovina, postaja tudi tam blago in smatra vsako svoje delovanje kot investicijo, ki mora prinesiti dobiček. Tudi zakon je ustanova, ki mora brezhibno delovati in temelji na medsebojnem "spoštovanju" in psevdorazumevanju. Obstaja tudi cel kup psevdoljubezni, ki jim lahko rečemo "nevrotične", ko "ljubimca" ostaneta navezana na starše in v partnerju iščeta njihove namestnike, idolatorska ljubezen, kjer eden obožuje drugega in je potem razočaran, sentimentalna ljubezen - v domišljiji...

Tako smo predelali teorijo ljubezni. In praksa? Ljubezenska praksa zahteva za uspeh isto, kot praksa katere druge umetnosti: disciplino, koncentracijo in potrpljenje, zahteve, ki so v današnjem času tako težko uresničljive, prevladovanje narcizma/zaverovanosti v samega sebe/, prevladovanje navezanosti na starše, klan itd. in vera v uspeh na osnovi lastne aktivnosti. In če ponovimo še enkrat: obvladovanje umetnosti ljubezni nam mora biti najvišji življenjski cilj.

S.Z.

ČETRTRA TOČKA VELIKEGA SHOWA

Tam nekje je zabava,
a jaz grem mimo
in truden gledam sence,
ki plešejo na oknih.
Komu naj povem?
Komu naj povem, da sem sam?
Da je zunaj hladno,
da me razjeda žalost.
Avtomobili vozijo v noč,
megla vstaja iz reke,
me boža po obrazu in hladi vroče čelo.
Kako sem truden!
Kako bi rad plesal za temi okni,
a moram naprej v noč,
domov v temno hišo pod vrhom hriba.
Vse hiše na tem hribu so temne
in iz dimnikov se ne kadi.
Izgubil sem pot.
Kam?
Zabava teče dalje.
Tu sem.
Zrak ni zrak, ampak dim..
Kozarci se svetijo in zvonijo.
Poslušaj glasbo!

Lajna igra
in na nebu so N.L.P.

Vsak dan kdo povezi žabo.
Sentimentalni prašiči
žrejo Royal desert.

Oprostite vendar,
koliko je ura?
Štiri?
Kmalu bo dan.
Hvala, ne kadim.

Deževnikirahlijaajo prst,
da nam bo vsaj na pokopališču
mehko postljano.

Brez začetka
ni konca, prijatelji.

STEZICE, januar, 1969

STEZICE, januar, 1969

Če se ti prikaže Sveti Peter,
si bolan
in te vržejo ven
kot povoženo žabo.

Takšno je življenje.

Od trpljenja ubogih,
do trpljenja pijanih
je Rimska cesta.

Da, in po njej vozijo N.L.P.
ki se zate ne zmenijo.
Ti si ničla.

Bodi srečen,
ker si ničla.
Ničle ne morejo razdeliti
in ničla ne more deliti.
Se ti vrti v glavi?

Vzemi aspirin
in preberi bajko
z naslovne strani
današnjega časopisa.

Časopisi smrdijo
po javnem stranišču,
kjer brodiš po vodi
in iščeš toaletni papir.
Ni ga
in tudi boga ni več v nebesih.
Njegovo kraljevstvo se je preselilo na zemljo.

Bog je mrtev.
Njegovo kraljestvo
so si razdelili
zemeljski bogovi.

Toda, jaz nisem bog!

Ne joči, ker nisi bog;
Bogovi so v frakih.

Tudi violinisti so v frakih?

Danes smo vsi enaki.
Konfekcija.

Ceste so krvave
in čigava je kri?

Morda bo jutri tvoja.

Od moje krvi cesta ne bo modra.

Zapri oči in pojdi v raj,
zapri oči in pojdi v pekel.
Tolaži prednike. Tu je huje.

Železnica umira
in z njo zadnja
trdno načrtana
pot v prihodnost
s povratno karto.

Življenje postaja festival
in strici so v žiriji.
O, gorje sirotam!
Množica jih stiska
kot ogorke.

Sedaj zažgejo tudi čike.
V krematorijih.

In veter nosi pepel
v morje, kjer izginja,
kot da ni bilo nikoli,
nikoli ničesar.

Tudi tebe bo nekega dne
požrl glavonožec!
Vse nas bo požrla
sluzasta golazen!

Nikar ne sedite krizantem!
Spomin je mrtev.
Duh umre s telesom
in telo začne umirati
z rojstvom.
Za ljubezen ni časa.
Vsi hodimo za lastnim pogrebom.

Ne zdržim več!

Glej, dan prihaja!

Odpeljal bom svojo barko
v miren pristan
in skušal pozabiti to noč.

Skušal bom pozabiti.

Pozabi!

KARL

TO TEBI GOVORIM

Trpim, bolan sem v srcu.

Razočaran nad svetom, teboj in seboj sem.

Drhtim pred dnevom, ko bom umrl.

A ta je blizu, blizu.

Nočem, ne morem biti več suženj ljubezni.

Oplazil me zibelj je njenega ognja.

Vlil v srce mi samoto in strah je.

Iščem uteho zdaj v sanjah pijanih.

Arijo ljubezni svoje izpel sem z bolečino.

Ljubil le tebe sem, čeprav bil sem preziran.

Edino tebi zaupal skrivnosti srca sem.

Nisi me hotela poslušati, me razumeti.

Klečal zato pred teboj nisem in prosil.

Imam svoj ponos, malo ponosa v srcu bolečine.

TRENUTEK-VEČMOST

Dovolj je misel,

drobna misel, neizrečena;

dovolj en sam pogled varljiv,

beseda ena sama.

Oh, in tvoj dotik,

slučajen tam ob peči,

vzbudi mi znova bolečino,

ljubezni bolečino,

ki me prevzame za dan,

ne, dva; ne, deset.

Kaj dni, za vedno

jetnik misli bom na tebe.

STEZICE, januar, 1969

MAJDA D.

ŽIVLJENJE

Mlada je, lepa,

mila in nežna,

polna veselja,

sreče in smeha.

A ko uvene,

otožna je, sama,

kakor neznana,

ptica izgnana.

STEZICE, januar, 1969

STEZICE, januar, 1969

SPODNJE PISMO JE POSLAL GIMNAZIJSKI PROFESOR ing. JANEZ FERBAR IZ LONDONA, KJER TRENUTNO ŠTUDIRA. KER JE NAMENJENO VSEM NOVOMEŠKIM GIMNAZIJCEM, GA OBJAVLJAMO V STEZICAH. VSEBINA PISMA JE ZANIMIVA, POSEBNO TISTO O OXFORD - CAMBRIDGE EXAMINATIONS PAPERS SISTEMU.

London, 5.II.1969

Dragi /....., da, da, dragi že, toda kaj: dijaki - moji niste več, otroci - ne vem, če niste že zrasli, kolegi - to bo še najbolje - saj smo zdaj vsi šolarji / kolegi!

Glas iz postelje / ženin/: Kaj pa že spet razbijaš?
Odgovor: Pišem gimnazijcem.

Glas: Glej, da boš napisal resno pismo. Ne bodi spet ^{kot} kak pavliha.

Odgovor: Lahko nooooč!

Torej ubogajmo! Spet hodim v šolo. Danes smo imeli za domačo nalogo: Disciplina in kaznovanje/ v šoli namreč/ in pouk fizike in tehnologije. Eno nalogo sem napisal, eno pa prešprical. Seveda sem šprical fiziko. Stari ni nič opazil. Domačo nalogo bom seveda skušal prodati kakšnemu časopisu v domovini - človek ne živi pač samo od besed.

Preden sem začel hoditi na predavanja, sem bil nekaj časa v neki osnovni šoli. Najbrž sem bil videti velik revček, ker je neko jutro prišla k meni majhna punčka / še pet let ji ni bilo - v prvi razred hodi/ in načela sva takole debato:

- Kako ti je ime?
- Janez.
- Ali je Miss Carter tvoja žena?
- Ne, tisto pa ne.
- Kaj imaš sploh že kakšno ženo?
- Pač, eno pa imam.
- Kaj pa mamico?
- Tudi mamico imam.
- Kje pa je?
- O, strašno daleč, tisoč milj od tod.
- Uboooooogi mali fantek! Ali ti je zelo hudo?
- No, zdaj mi je že malo bolje, ko se ti tako prijazno pogovarjaš z menoj.

Oba z ženo se učiva angleščino. Uspehi so neverjetni. Najin nocojšnji pogovor je bil takle:

- Ko sem šla danes po Gaverji/ Stajerska- Blizu Brežic ji je tekla zibelka/, bi me skoro avto povozil.
- Jaaa, kaj pa si počela tam?
- Fise sem šla plačat.

Slovarček:

Iti po Gaverji - iti po Gower Street-u
Fise plačati - to pay fees - plačati šolnino

London je hudo kozmopolitsko mesto. To se vidi na vsakem koraku. Na naši oglasni deski vise na primer taki oglasi: Prodaj vozovnico do New Yorka za 15 funtov.

Ščem družabnika za avtostop po Afriki. Tisti, ki želijo na enotedenski obisk v Moskvo, naj telefonirajo na.....

Nekateri naši predavatelji stalno predavajo v Londonu in Ameriki: pol tedna tu, pol tam. Toda najboljši, glede tega, je bil prejšnji terek profesor za zgodovino znanosti. Ko predava, se mi zdi, da ve več o znanosti, kot profesorji, ki predavajo samo to, in več filozofije kot filozofi. Takole, sredi ure, pride v predavalnico asistent in mi nekaj zašepeta na uho. Potem se še nekaj pogovorita in profesor napravi na moč začuden obraz. Potem pa se opraviči: Oprostite, narobe sem pogledal na urnik. Mislil sem, da predavam v Kaliforniji pojutrišnjem, pa moram v resnici že jutri. Dovolite, da skrajšam uro za deset minut, ker drugače ne dobim letala. Seveda smo mu oprostili.

Otroci tu nimajo internih izpitov, kot je na pr. naša matura, temveč pridejo izpraševalci od zunaj - izpitne komisije so formirane po posameznih univerzah. Drugo leto, ko pridem domov, vaš bom napel na Oxford-Cambridge Examinations Papers - pazite se. Pri takih izpitih se primeri marsikaj. Nekaj takih značilnih dogodkov nam je posredoval eden od eksaminatorjev.

Vprašanje 0 - level, nekakšna naša ex - mala matura/: Odštej 5 od 83 tolikokrat, kot moreš, in napiši odgovor, kaj ti ostane!

Odgovor I: Odštel sem 5 dvajsetkrat in vselej dobil ostanek 78.

Odgovor II. : Naloga je neumna. Odštevanje lahko traja večno. Če pa rešujem nalogo v obsegu naravnih števil, je odgovor 3.

Druga naloga: Ura je 25 minut do petih. Predstavlja si, da zamenjamo urni in minutni kazalec. Koliko je potem ura? Odgovor: Ura je polomljena.

Nekateri kandidati pa napišejo eksaminatorju kar celo pismo. Tule je eno, staro štiri leta:

Dragi izpraševalec!

Krvavi pot sem potil zadnja dva tedna, toda postavili niste nobenega vprašanja od tistih, za katera sem se učil. Dovolite mi torej, da si sam postavim vprašanja in odgovorim nanje. Prepričan sem, da boste pri ocenjevanju videli, da znam kar dosti reči.

Yours hopefully 265054

/Številka je vrsta številka kandidata-imena ne sme biti

na nalogi, da so ocenjevalci nepristranski/.

Drugo pismo je bilo napisano ob priliki Cambridge-Oxford O-level Mathematics Examinations:

Dragi gospod /ali gospa/!

Kako čudovita vprašanja so tole! Nobenega dvoma ni, da je njihov sestavljalac pravi genij. Ne morem si kaj, da ne bi občudoval takšnih možganov, ki so sposobni sestaviti tako le nalogo. Z obžalovanjem moram pa pristaviti, da moje matematične sposobnosti niso ravno najvišjega reda. Vendar menim, da bi nekaj malega le utegnil vedeti. Toda znameniti gospod ali gospa, ki je sestavljal naloge, žal ni imel toliko občutljivosti in človečnosti, da bi upošteval težavne okoliščine tistih, ki nimajo tako bleščečih matematičnih darov, kot jih je ljubi bog naklonil njemu ali njej. Moja uboga draga mati na svoji smrtni postelji! Ravno, ko je malo oživela, potem ko sem prinesel veliko emojko /to je dobra ocena/ iz angleščine, jo bo strla ocena iz matematike.

Premislite torej, spoštovani gospod ali gospa, da s svojo oceno lahko povzročite nepopravljivo nesrečo. Če me pa spustite, ne boste napravili veselje samo meni, temveč tudi rešili človeško življenje.

S spoštovanjem

Vaš.....

/ Oprostite ~~gabemu~~ prevodu - original ga daleč presega/

Tako - zapik.

Pismo lahko objavite v STEZICAH, če so še, in če je kaj prostora ostalo in če take reči sploh objavljate in če bo profesor Sever prej napravil vejice in popravil napake.

Rad bi, da bi mi kdo pisal. Od kolegov v zbornici mi še nihče ni sporočil, če so plače že višje. Ali se kaj lepše drže - potem morda so.

Pozdravlja vas

vaš JANEZ FERBAR

P.S.

Jož, še nekaj. Danes sem bil prvič v British Museum Library. Menda je to največja knjižnica na svetu, ali pa druga po vrsti. No, in takole pridem med tistih nekaj milijonov knjig in na slepo srečo iztegnem roko in izvlečem: "Ob desetletnici učiteljskega v Novem mestu", izdalo ravnateljstvo..... Milo se mi je storilo.

Misli ob prvi številki STEZICE

Dolgo pričakovana prva letošnja številka STEZICE je končno izšla. Izjava, da glasilo izhaja enkrat mesečno, pa se mi zdi, da ni upravičena, saj je minilo že skoraj pol šolskega leta, a imamo v rokah komaj prvo številko. Praksa je pokazala, da list izšel maksimalno štiri do petkrat na leto in skoraj ni upanja, da bi se tradicija prekinila.

Kvantiteta tega glasila je skromna in me je prese- netila, ko sem prijela list v roke. Mladi literat vsebuje samo, oziroma v večini le poezijo; pogrešam pa prozo. To nasploh opažam že dalj časa v STEZICAH. Mi lim, da bi moralo biti to kvalitetno glasilo novomeških srednješol- cev, a zdi se mi, da ni in da se bo list kmalu spremenil v "Pavliho". Glede na to, da obsega glasilo sedemnajst strani, so štiri strani, torej četrtina lista, skoraj pre- več za humor.

Problem, ki obstaja že ves čas, odkar so STEZICE glasilo novomeških srednješolcev, je viden tudi v tej pr- vi letošnji številki. Še vedno je ostal list le gimnazij- ski, le malo je prispevkov z drugih šol. Vse obsodbe je vredno počtetje dijakinj ŠZD, ki so si omislile svoje gla- silo. Videti je, da odrekajo STEZICAM njihovo veljavnost. Zdi se mi, da je tako ravnanje povsem egoistično. Najbrž se ne bodo ustrašile naše kritike in zato je nujno, da si obdržimo zaupanje ostalih šol. Veliko je zanimivega na KSČ, na ESČ ter na poklicni šoli, kar bi nam dijaki teh šol lahko posredovali, saj je toliko snovi, ki se jo da obdelati. Prispevki najbrž so, a morda niso tako kvalite- ti, da bi jih objavili v glasilu. Včasih ni dobro biti pre- več kritičen. Spodbudno bi bilo, če bi objavili tudi pri- spevke, ki so manj "umetniški". Sila pozitivno je bilo v lanskih številkah to, da je ob delih bila pripisana pri- pomba uredniškega odbora. Tako so imeli avtorji večje ve- selje do ustvarjanja. Videli so, kaj je v njihovih delih pomembnega in kaj bi bilo treba popraviti. Dejstvo, da prispevek roma v koš, pobije vsakogar in tako se po nekaj ali že celo po prvem takem neuspelem poskusu neha avtor- jeva ustvarjalnost. Uredniški koš, je gotovo eden najvaž- nejših elementov, ki zmanjšujejo število prispevkov. Po mojem mnenju, bi bilo najbolje, ta problem rešiti na zgo- raj omenjeni način.

No, še nekaj mojih predlogov: Na gimnaziji sta bila že dva športna dneva, srednješolci so obiskali operno predstavo v Ljubljani itn., kar pa ni bilo zabeleženo

v STEZICAH, čeprav nudijo taki dogodki obilico materi la. STEZICE bi nas lahko obveščale o delovnih akcijah, o maturantskih izletih, odelu ŠSD in raznih tekmovanjih. Zelo aktivna panoga je šah in gotovo je med šahisti-kdo z literarnim talentom, ki bi znal poročati o tej dejavnosti naših dijakov. Veliko je snovi, a vse premalo zainteresiranosti, da bi vzeli pero v roke in besede zlili na papir.

Mislím, da je kritike bilo dovolj, kajti že v tej številki je opaziti nekaj dobrih stvari. Že sama naslovná stran mora pritegniti vsakogar, saj so se ilustratorji res potrudili. Enako lahko rečem tudi za ostale slike in ilustracije, kakor tudi za vse v lanskih številkah.

Še veliko uspeha pri naslednjih številkah.

Tereza RAH

BAS-KITARISTI, PREBERITE!

V programu ob praznovanju novoletne jelke je med drugimi nastopil tudi ansambel pop-glasbe, ki so sestavljali Marin BEROVIĆ, Andrej BLAŽON, Cveto ŠALI in Zdravko JERMAN. Žal je uspešen napredek ansambla te dni prekinjen, z odhodom bas-kitarista Marina BEROVIĆA, ki je zaradi zaključnih izpitov in kasnejšega študija, žal moral zapustiti ansambel. Z njegovim odhodom je mesto bas-kitarista ostalo prazno. Vse zainteresirane, za izpopolnitev te praznine, prosimo, da se zglase pri Jermanu v 3.b ali pa pri Blažonu v 2.b.

BAS- KITARISTI, PREBERITE!

ODPRTO PISMO MILCVANA DIMITRIČA VERI PRIMC

Ko sem prebral prvo številko glasila ŠZD "Mladost v belem", sem bil neprijetno presenečen, kajti v obsežnem uvodniku sem bil označen kot sovražnik glasila in posredno ŠZD. Vendar menim, da uvodnik ne izraža mnenja dijakinj v celoti, ampak le uredniškega odbora in predvsem urednice same, zato sem sklenil odgovoriti njej osebno.

Moj članek v "Mladini" sem zasnoval kot poročilo o rojstvu novega lista, oziroma o njegovi prvi številki. Članek sicer vsebuje nekaj kritičnih misli, vendar nisem mislil, da jih boste vzele kot zlonamerne. Menim, da je članek dokaj objektivno prikazal glasilo in probleme okoli njega, kar pa na žalost ne bi mogli trditi za vaš uvodnik.

Mimogrede bi demantiral nekaj podatkov iz uvodnika, čeprav demantiranje ni namen tega odgovora.

Sestanek, o katerem govoriš, komaj vem, da je bil, s sklepi pa me ni nihče seznanil. Škoda, da tega niste storile ve, če ste videle toliko napak v mojem delu in delu uredniškega odbora STEZIC, za katerega menite, da je neobjektiven, ker je sestavljen iz samih gimnazijcev. Problem uredniškega odbora se vleče že več let in je stalni izgovor za nesodelovanje drugih šol.

Ko govoriš o STEZICAH, se mi zdi, da si šla v kritičnosti precej dlje, kot jaz pri oceni vašega glasila. Mislim, da je tvoje pisanje tu skrajno neobjektivno, saj meji že na napad ne le name, ampak na glasilo kot celoto. Neumestno se mi zdi tvoje primerjanje obeh glasil, saj je raven prispevkov, tako likovnih kot literarnih zelo različna. Prosim in upam, da ne boš vzela tega kot kovanje STEZIC v zvezde in teptanje MLADOSTI V BELEM, kot se bojim, da boš storila.

Če ste se odločile, da izdate svoje glasilo, je to vaša stvar, toda to, da valite krivdo za čepitev name, me je globoko prizadelo, saj ne vem nič o izjavah, o katerih govoriš. Prav tako ne vem ničesar o svojem pogovoru s teboj, saj te žal osebno ne poznam. Res je, da sem ponudil /ne tebi/ tehnične usluge STEZIC, vendar ne vem, kakšne zle naklepe naj bi imel pri tem, saj bi gotovo upošteval vaš izbor, pa če bi ta odgovarjal konceptu STEZIC, ali ne.

Res je, da sem iskal poverjenika za STEZICE mimo uredniškega odbora MLADOSTI V BELEM, vendar je bila to edina možna pot, da bi pridobil k sodelovanju v SREDNJEŠKOLSKEM glasilu STEZICAH tudi dijakinje ŠZD, saj mi to preko vas gotovo ne bi uspelo. Na drugih šolah je uredniški odbor STEZIC sam, brez posredovanja drugih, poiskal poverjenike, ne da bi kdo to zameril.

Na koncu teh demantijev bi še pripomnil, da o vsakem svojem poročilu dobro premislim in da skušam poročati čimbolj objektivno in malo ljudi je, ki v objektivnost mojih prispevkov dvomijo. Upam, da bom s tem odgovorom

tudi tebi pregnal dvom, saj nisem imel in nimam namena "preganjati" tebe in tvojega glasila, kajti imam občutek, da tako misliš.

Vrnimo se raje na STEZICE, kot glasilo srednješolcev. Dejstvo je, da so več ali manj gimnazijske, toda vzroki so bili že tolikokrat objokovani, da jih ne bi jaz sedaj še enkrat. Poudaril pa bi, da diskriminacije pri izboru prispevkov ni bilo. Če STEZICE kot glasilo srednješolcev ne morejo zaživeti, je prav, da izdajajo šole svoja glasila, toda ne tako, kot ste storile ve. MLADOST V BELEM je izšla brez vednosti uredništva srednješolskega glasila, vendar to še ni najhuje. Vse bi bilo v redu in prav, če ne bi bila prva številka posvečena napadu na do nedavnega še skupno glasilo. Zakaj niste poskušali popraviti situacije, če je bila že tako slaba ali vsaj najti mirno pot iz nje. Zakaj ste se postavile diametralno nasproti STEZICAM in tako umetno ustvarile dva tabora, za katera nima smisla, da obstajata, saj je osnovni cilj obeh glasil enak? Ne ven, zakaj se branite že tolikokrat ponujenega sodelovanja, ki bi vam nedvomno prej koristilo, kot škodovalo? Ali se ne bi kazalo pomeniti brez polemik, ki ne koristijo nikomur? Če tudi ve tako mislite, bi bilo dobro, ko bi se obe uredništvi sestali in izmenjali mnenja. Ravnajmo se po latinskem geslu: "Errata corrige!", ki naj velja tudi za vas, kajti le tako je možno sožitje in sodelovanje, ki je obem nujno.

Milovan Dimitrić

MLADI USTVARJALCI !!!

UREDNIŠTVO SE JE ODLOČILO, DA BO V VSAKI ŠTEVILKI NAGRADILO DVA NAJBOLJŠA LITERARNA PRISPEVKA S PO 10 din. NABOLJŠI PRISPEVEK IZBERE UREDNIŠTVO NA SVOJI SEJI, OZIROMA ZA TO DOLOČENI UREDNIKI. V PRVI ŠTEVILKI STA BILA NAGRADJENA PRISPEVKA "EMILY V OBLAKIH" I. IN II. DEL.